

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: Pr-15/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sutkinji toga suda Nataši Sever, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Jurice Šinceka, OIB: 14182738880, Milkovićeve 28 A, Varaždin, zastupanog po punomoćniku Josipu Pažinu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Olujić, Pezić & partneri d.o.o. iz Zagreba, protiv tuženih GRAD VARAŽDIN, OIB:13269011531, Trg kralja Tomislava 1, Varaždin i DJEČJI VRTIĆ VARAŽDIN, OIB:49529939970, Dravska ulica 1, Varaždin, oboje zastupani po punomoćnici Željki Brlečić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Brlečić & Partneri iz Varaždina, radi isplate, nakon zaključene glavne rasprave 31. kolovoza 2026., održane u nazočnosti z. punomoćnika Lucije Jelušić, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Olujić, Pezić i Partneri iz Zagreba te punomoćnice tuženih Ive Vučinić odvjetnice u OD Brlečić i partneri iz Varaždina, na ročištu za objavu i uručenje presude 30. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženicama GRAD VARAŽDIN, OIB: 13269011531, Trg kralja Tomislava 1, Varaždin i DJEČJI VRTIĆ VARAŽDIN, OIB: 49529939970, Dravska ulica 1, Varaždin, da solidarno isplate tužitelju Jurici Šinceku, OIB: 14182738880, Milkovićeve 28 A, Varaždin, iznos od 4.618,62 eura (četiritisućešestoosamnaest eura i šezdesetdva centa), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim:

- na iznos od 881,44 EUR od dana 16. travnja 2024. godine pa do isplate,
- na iznos od 881,44 EUR od dana 16. svibnja 2024. godine pa do isplate,
- na iznos od 822,06 EUR od dana 16. lipnja 2024. godine pa do isplate,
- na iznos od 822,06 EUR od dana 16. srpnja 2024. godine pa do isplate,
- na iznos od 792,36 EUR od dana 16. kolovoza 2024. godine pa do isplate,
- na iznos od 419,25 EUR od dana 16. rujna 2024. godine pa do isplate,

po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, odnosno sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023), u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženicama GRAD VARAŽDIN, OIB:13269011531, Trg kralja Tomislava 1, Varaždin i DJEČJI VRTIĆ VARAŽDIN, OIB:49529939970, Dravska ulica 1, Varaždin, da solidarno isplate tužitelju Jurici Šinceku, OIB: 14182738880, Milkovićeve 28 A, Varaždin, troškove ovog postupka u iznosu od 750,00 eura (sedamstopedeseteura), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude 30. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, odnosno sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023), u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj, po punomoćniku, podnio je tužbu protiv tuženih radi isplate iznosa od ukupno 4.618,62 eura, navodeći da je zaposlen u Dječjem vrtiću Varaždin, ovdje II. tuženiku, čiji je osnivač Grad Varaždin, ovdje I. tuženik, na radnom mjestu odgojitelja temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljenom između tužitelja i poslodavca dana 04. travnja 2022. godine (dalje u tekstu: *Ugovor o radu*), da je Grad Varaždin, ovdje I.-tuženik, je kao jedinica lokalne samouprave osnivač ustanove Dječji vrtić Varaždin te stoga temeljem odredbe čl. 59. st. 2. Zakona o ustanovama (NN 76/1993, 29/1997, 47/1999, 35/2008, 127/2019, 151/2022, dalje u tekstu: *Zakon o ustanovama*) solidarno i neograničeno odgovara za njene obaveze, da je poslodavac tužitelju obračunavao i isplaćivao plaću do rujna 2024. godine temeljem Kolektivnog ugovora za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ KLASA: 601-02/19-01/9 od dana 21. prosinca 2020. godine i pripadajućih aneksa, kada je dana 19. rujna 2024. godine sklopljen novi Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“, KLASA: 601-02/24-01/4, između tuženika i Republičkog sindikata radnika, Zagreb, Palmotićeva 55, OIB: 28847071386 (dalje u tekstu: *Novi kolektivni ugovor*), koji se u odnosu na radnike II.-tuženika primjenjuje od dana 01. rujna 2024. godine, da je čl. 9. st. 3. Zakona o radu (NN 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023, dalje u tekstu: *ZOR*) propisano je da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno. Tužitelj je zaposlen na radnom mjestu odgojitelja te se njegova plaća ima obračunavati temeljem čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju (NN 10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023, dalje u tekstu: *Zakon o predškolskom odgoju i obrazovanju*), kojim je određeno kako se na utvrđivanje i obračun plaća, naknada i drugih prihoda radnika dječjih vrtića, koji su u vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ili Republike Hrvatske, primjenjuju propisi kojima se uređuju plaće, naknade i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu, ako su ti propisi povoljniji za radnike, da je 01. siječnja 2024. godine stupio je na snagu Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 155/2023, dalje u tekstu: *Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama*), kojim je u čl. 13. propisano da se osnovica za obračun plaće utvrđuje kolektivnim ugovorom,

a ako se kolektivnim ugovorom ne ugovori visina osnovice do donošenja državnog proračuna Republike Hrvatske za iduću godinu, utvrdit će je odlukom Vlada Republike Hrvatske. Temeljem Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama donesena je Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (NN 22/2024, dalje u tekstu: *Uredba*), koja je stupila na snagu dana 01. ožujka 2024. godine. Uredbom su propisani nazivi radnih mjesta u javnim službama, klasifikacija radnih mjesta u pripadajući platni razred, koeficijenti za obračun plaće i stručni uvjeti koji moraju biti ispunjeni prilikom zapošljavanja na propisana radna mjesta. Temeljem čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, prilikom obračuna plaće tužitelja, u odnosu na njega se od stupanja na snagu Uredbe dana 01. ožujka 2024. godine ima primijeniti osnovni koeficijent za radno mjesto odgajatelja u iznosu od 2,01, kao i osnovica na koju upućuje Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama u iznosu od 947,18 EUR. Međutim, unatoč gore navedenom, tužitelju nije od strane njegovog poslodavca, ovdje II.-tuženika, čiji je osnivač I.-tuženik, obračunata i isplaćena plaća temeljem Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama te Uredbe koja je na snazi od dana 01. ožujka 2024. godine, kojom se uređuju koeficijenti za obračun plaća radnika u osnovnom školstvu, koji se temeljem čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju primjenjuju na utvrđivanje i obračun plaća, naknada i drugih prihoda radnika dječjih vrtića, koji su u vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ili Republike Hrvatske. Tužitelj u prilogu tužbe dostavlja izračun razlike plaće na koji ostvaruje pravo temeljem čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju te čl. 12. st. 5. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, kojim je propisan osnovni koeficijent za radno mjesto odgajatelja u iznosu 2,01. Dakle, tužitelju je od ožujka 2024. godine, za mjesece ožujak, travanj, svibanj, lipanj, srpanj i kolovoz, umjesto temeljem osnovnog koeficijenta u iznosu 2,01, poslodavac obračunavao i isplaćivao plaću temeljem obračunskog koeficijenta u iznosu 1,31, koji nije u odnosu na tužitelja primjenjiv od stupanja na snagu Uredbe, zbog čega tužitelju od ožujka do rujna 2024. godine nije isplaćena plaća na koju ima pravo temeljem odredbe čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju. Uslijed navedenog, tužitelju je u predmetnom razdoblju isplaćena plaća koja je za 4.618,62 EUR bruto niža od plaće na koju tužitelj ima pravo temeljem čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju te čl. 12. st. 5. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, dakle Uredbe koja je na snazi od dana 01. ožujka 2024. godine. Tuženici su naposljetku, u rujnu 2024. godine, postupili u skladu s odredbom čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, obzirom da je novim kolektivnim ugovorom, koji je kod II.-tuženika u primjeni od dana 01. rujna 2024. godine, čl. 46. propisana osnovica u iznosu od 947,18 EUR te su čl. 45. novog kolektivnog ugovora koeficijenti radnih mjesta usklađeni s koeficijentima iz Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama. Dakle, tužitelj predmetnom tužbom potražuje isplatu razlike plaće za razdoblje od ožujka do rujna 2024. godine, obzirom da mu je tek od rujna 2024. godine plaća obračunavana i isplaćivana u skladu s čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, imajući u vidu da je sklopljen novi kolektivni ugovor u odnosu na radnike II.-tuženika kojim su osnovica i koeficijenti za obračun plaće tužitelja usklađeni s osnovicom i koeficijentima na čiju primjenu upućuje čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju. Za slučaj osporavanja visine tužbenog zahtjeva od strane

tuženika, tužitelj predlaže da se visina razlike plaće na koju tužitelj ostvaruje pravo utvrdi izvođenjem dokaza financijskim vještačenjem uz davanje naloga vještaku da pribavi od II.-tuženika potrebnu dokumentaciju za izračun razlike plaće.

2. U odgovoru na tužbu (list 30-36 spisa), po punomoćnici, tuženici su osporavali tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev, obrazlažući da je točno da se u tužbi navodi da je tužitelj zaposlen kod II. tuženika na radnom mjestu odgojitelja temeljem sklopljenog ugovora o radu i da je II. tuženik osnivač istog. Netočno, međutim, tužitelj smatra da ima pravo na isplatu razlike plaća za razdoblje od 01. ožujka 2024. godine pa do 30.08.2024. godine kako to potražuje tužbenim zahtjevom. Naime, potpisanim ugovorom o radu ugovorena je obveza II. tuženika da tužitelju isplati plaću sukladno odredbama Pravilnika o radu a što je on u cijelosti ispunio. To je pak vidljivo iz slijedećeg: Pravilnikom o radu II. tuženika od 15.02.2022. godine je propisano:

„...Osnovna plaća radnog mjesta

Članak 61.

Plaću radnika čini osnovna plaća i dodaci na osnovnu plaću.

Osnovna bruto plaća je umnožak koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta na koje je radnik raspoređen i osnovice za izračun plaće, uvećan za 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža.

Osnovica za obračun plaće radnika istovjetna je osnovici za obračun plaće službenika i namještenika u upravnim tijelima Grada Varaždina.

U slučaju smanjenja osnovice iz stavka 3. ovog članka, Gradonačelnik će posebnom odlukom utvrditi visinu osnovice radnika u Vrtiću, s tim da ona ne može biti niža od visine osnovice za radnike u upravnim tijelima Grada Varaždina....“

Člankom 65. istog pravilnika određeni su koeficijenti složenosti poslova za sve radnike, koji koeficijenti su zatim mijenjani temeljem Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu Dječjeg vrtića Varaždin od dana 25.01.2024. godine.

Dodaje se i da su radnici bili raspoređeni u radna mjesta I. do IV. vrste, sukladno njihovoj stručnoj spremi pa tako radnici I. vrste imaju visoku stručnu spremu, radnici II. vrste višu stručnu spremu, III. vrste srednju stručnu spremu, IV. vrste nižu stručnu spremu. Visina koeficijenta odgojitelja djece tako je ovisila o stručnoj spremi pa su oni sa visokom stručnom spremom imali osnovni koeficijent 1,4 a onis višom 1,31.

Osnovica je za sporni utuženi period bila utvrđena Pravilnikom o izmjenama Pravilnika o radu dječjeg vrtića Varaždin od dana 22.02.2024. godine u kojem je propisano da osnovica za obračun plaća radnika od 01.01.2024. godine iznosi 860,00 EUR-a a od 10.05.2024. godine iznosi 900,00 EUR-a, a zatim je još dodatno povišena Pravilnikom o izmjeni Pravilnika o radu dječjeg vrtića Varaždin od dana 24.07.2024. godine na iznos od 947,18 EUR-a bruto, počevši od isplate plaće za mjesec srpanj 2024. godine pa nadalje. II. tuženika je, nadalje, do rujna 2024. godine obvezivao Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić Varaždin, Klasa: 601-02/19-01/9 od dana 21.12.2020. godine i pripadajući aneksi (objavljen u Službenom vjesniku Grada Varaždina broj 11/2020, 9/2021, 14/2022, 2/2024), a 19.09.2024. godine sklopio je novi Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ Klasa: 601-02/24-01/4 (objavljen u Službenom vjesniku Grada Varaždina broj 6/2024), a zatim je II. tuženik donio i novi Pravilnik o izmjenama Pravilnika o radu od 26.09.2024. godine kojim su promijenjeni koeficijenti za obračun plaća i tek od rujna 2024. godine je nastala obveza II. tuženika da tužitelju plaću isplaćuje uz primjenu novog osnovnog

koeficijenta od 2,01, a nikako ne prije toga. Pozivanje tužitelja na odredbe Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 155/2023) i na koeficijente utvrđene Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (NN 22/2024) koja je stupila na snagu dana 26.02.2024. godine (dalje: Uredba) nije osnovano.

Kao prvo, odredbom čl.2.st.1. tog zakona propisano je:

„...(1) Odredbe ovoga Zakona primjenjuju se na službenike i namještenike u državnoj službi i javnim službama...“,

dok je pojam javne službe definiran u čl.3.st.2. istog zakona kako slijedi:

„...2. javne službe su:

a) pravne osobe koje su kao proračunski korisnici državnog proračuna navedeni u Registru proračunskih i izvanproračunskih korisnika

b) Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i Hrvatski zavod za zapošljavanje

c) osnovnoškolske i srednjoškolske ustanove čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave kojima se sredstva za plaće osiguravaju u državnom proračunu sukladno posebnom propisu kojim se uređuje odgoj i obrazovanje

d) ostale pravne osobe iz sustava znanosti i obrazovanja kojima se sredstva za plaće osiguravaju u državnom proračunu i

e) javne ustanove kojima Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje osigurava sredstva za plaće u okviru sredstava za troškove pružanja zdravstvene zaštite osiguranim osobama...“

II. tuženik nije niti jedna od javnih službi definiranih Zakonom o plaćama u državnoj službi i javnim službama jer nije ni osnovnoškolska niti srednjoškolska ustanova a niti je II. tuženik u kategoriji ostalih pravnih osoba iz sustava obrazovanja kojem bi sredstva za plaće bila osigurana u državnom proračunu, jer sredstva za plaće II tuženika osigurava I. tuženik iz gradskog proračuna.

Nadalje, spomenutom Uredbom su propisani nazivi radnih mjesta u javnim službama, klasifikacija radnih mjesta u pripadajući platni razred, koeficijenti za obračun plaće i stručni uvjeti koji moraju biti ispunjeni prilikom zapošljavanja na propisana radna mjesta. Tuženici, međutim, smatraju da se niti koeficijenti koje je navedena Uredba predviđela za prevođenje radnog mjesta naziva odgajatelj (broj 12.5.20.), koeficijent 2,01, platni razred 8. u sustavu obrazovanja-osnovna i srednja škola, ne mogu naprosto preslikati na radno mjesto odgojitelj djece od navršenih šest mjeseci života do polaska u osnovnu školu, tim više što:

-minimalni stručni uvjeti za zapošljavanje na ta radna mjesta nisu isti,

-se ne radi o istim radnim mjestima, a

-jednostavnim preslikavanjem koeficijenata potpuno neopravdano dolazi do izjednačavanja odgojitelja koji imaju visoku stručnu spremu sa odgojiteljima koji imaju višu stručnu spremu. Osim toga, u čl. 12.st.5. Uredbe nabrojena su „ostala radna mjesta u sustavu obrazovanja“ na koja se odnosi ta Uredba, među kojima je i radno mjesto naziva odgajatelj (broj 12.5.20.), koeficijent 2,01, platni razred 8.,

dok je u čl. 12. st. 8. Uredbe propisano da se *„... Minimalni stručni uvjeti za zapošljavanje na radna mjesta iz stavaka 1. i 5. ovoga članka određuju sukladno posebnim propisima iz područja osnovnoškolskog i srednjoškolskog obrazovanja i općim aktima ustanova...“*

Dakle, jasno je da se to odnosi na osnovnu i srednju školu i to isključivo na radna mjesta za koja su minimalni stručni uvjeti za zapošljavanje propisani zakonskim odredbama koje reguliraju upravo rad u tim ustanovama (a ne vrtićima).

Nadalje, u čl. 26. Uredbe je propisano:

„... (1) Prevođenje radnih mjesta propisanih do sada važećim propisima, za koje uputu, po potrebi, daje ministar nadležan za rad, provest će se prema tablicama za prevođenje iz članka 25. ove Uredbe.

(2) Prevođenje pojedinih radnih mjesta iz stavka 1. ovoga članka provodi se prema načelu opisa poslova radnog mjesta koje zaposlenik obavlja, neovisno o nazivu radnog mjesta za koje je sklopljen ugovor o radu...“

dok je u članak 25. Uredbe propisano da se *„...Tablice prevođenja radnih mjesta od broja 1 do 62 nalaze se u prilogu ove Uredbe i čine njezin sastavni dio.*

Dakle, tom uredbom određeno je prevođenje radnih mjesta koja su postojala u javnim službama sukladno tablicama prevođenja koje su sastavni dio te uredbe.

U navedenim tablicama nigdje se ne spominju ustanove u sustavu predškolskog odgoja već isključivo Ustanove u sustavu obrazovanja-osnovna i srednja škola, iz čega je vidljivo da njome nije predviđeno niti propisano prevođenje radnih mjesta koja postoje u sustavu predškolskog odgoja, koji sustav je uređen Zakonom o predškolskom odgoju i obrazovanju (NN 10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023) kao posebnim propisom.

Tako primjerice odredba čl. 24. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju propisuje tko sve radi u dječjem vrtiću i tko može obavljati poslove odgojitelja djece od navršених šest godina života do polaska u osnovnu školu kako slijedi:

...“(1) U dječjem vrtiću na poslovima njege, odgoja i obrazovanja, socijalne i zdravstvene zaštite te skrbi o djeci rade sljedeći odgojno-obrazovni radnici: odgojitelj i stručni suradnik: pedagog, psiholog, logoped, edukacijski rehabilitator i socijalni pedagog te medicinska sestra kao zdravstvena voditeljica.

(2) Odgojno-obrazovni radnici u dječjem vrtiću moraju imati odgovarajuću vrstu i razinu obrazovanja te utvrđenu zdravstvenu sposobnost za obavljanje poslova iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Poslove odgojitelja djece od navršених šest mjeseci života do polaska u osnovnu školu može obavljati osoba koja je završila studij odgovarajuće vrste za rad na radnome mjestu odgojitelja, a koji može biti:

a) preddiplomski sveučilišni studij,

b) preddiplomski stručni studij,

c) studij kojim je stečena viša stručna sprema u skladu s ranijim propisima,

d) diplomski sveučilišni studij,

e) specijalistički diplomski stručni studij.

(4) Ako se na natječaj ne javi osoba koja ispunjava uvjete iz stavka 3. ovoga članka, poslove odgojitelja može obavljati osoba koja je završila učiteljski studij, i to: specijalistički diplomski stručni studij ili integrirani preddiplomski i diplomski studij ili četverogodišnji diplomski stručni studij primarnog obrazovanja, uz uvjet da u roku od dvije godine od dana zasnivanja radnoga odnosa stekne kvalifikaciju odgojitelja temeljem priznavanja stečenih ishoda učenja na studiju za učitelja i razlike programa za prekvalifikaciju ili dokvalifikaciju učitelja u svrhu stjecanja kvalifikacije odgojitelja.

(5) Ako osoba iz stavka 4. ovoga članka ne stekne kvalifikaciju odgojitelja u roku od dvije godine od dana zasnivanja radnoga odnosa, prestaje joj radni odnos istekom roka

za stjecanje odgovarajuće kvalifikacije za odgojitelja te se ne može više zaposliti u sustavu predškolskog odgoja i obrazovanja dok ne ispuni uvjete za rad na radnome mjestu odgojitelja.

(6) Osoba iz stavka 4. ovoga članka prilikom prijave na natječaj dužna je dostaviti dokaz da nije bila zaposlena u sustavu predškolskog odgoja i obrazovanja na radnom mjestu odgojitelja.

(7) Osoba iz stavka 4. ovoga članka zasniva radni odnos kao nestručna osoba do stjecanja kvalifikacije za odgojitelja te može izvoditi odgojno-obrazovni rad s djecom kao jedan od dvaju odgojitelja u odgojno-obrazovnoj skupini, i to uz odgojitelja koji ima odgovarajuću kvalifikaciju iz stavka 3. ovoga članka.

(8) Poslove odgojitelja koji izvodi isključivo program predškole pri osnovnim školama za djecu koja ne pohađaju dječji vrtić, uz osobu iz stavka 3. ovoga članka, može izvoditi i osoba koja je završila učiteljski studij, na određeno vrijeme, najdulje do kraja trajanja programa predškole u jednoj pedagoškoj godini.

(13) Odgovarajuću vrstu obrazovanja odgojno-obrazovnih radnika te razinu i vrstu ostalih radnika u dječjem vrtiću, kao i potrebnu razinu i vrstu obrazovanja za izvođenje programa iz članka 23. stavka 2. ovoga Zakona propisuje ministar nadležan za obrazovanje pravilnikom....“

Za razliku od toga, Zakonom o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (NN 87/2008, 86/2009, 92/2010, 105/2010, 90/2011, 5/2012, 16/2012, 86/2012, 94/2013, 152/2014, 7/2017, 68/2018, 98/2019, 64/2020, 133/2020, 151/2022) propisano je tko obavlja odgojno obrazovni rad u osnovnoj i srednjoj školi i koje kvalifikacije ta osoba mora imati, pri čemu se „odgajatelji“ spominju kao nastavnici u srednjoškolskoj ustanovi i osobe koje rade s djecom u učeničkom domu, kako slijedi:

Člankom 100. propisano je:

„...(1) Odgojno-obrazovni rad u osnovnoj školi obavljaju učitelji razredne, učitelji predmetne nastave, učitelji edukatori rehabilitatori i stručni suradnici.

(2) Odgojno-obrazovni rad u srednjoškolskoj ustanovi obavljaju nastavnici i stručni suradnici.

(3) Nastavnici u srednjoškolskoj ustanovi su nastavnici, strukovni učitelji, suradnici u nastavi i odgajatelji.

(4) Stručni suradnici u školskoj ustanovi su: pedagog, psiholog, knjižničar, stručnjak edukacijsko-rehabilitacijskog profila (edukator rehabilitator, logoped i socijalni pedagog)....“

dok je člankom 101. istog zakona propisano:

„... (1) Učitelji u osnovnoj školi izvode nastavu i druge oblike neposrednog odgojno-obrazovnog rada s učenicima te obavljaju poslove koji proizlaze iz naravi i opsega odgojno-obrazovnog rada.

(2) Nastavnici u srednjoj školi izvode nastavu i druge oblike neposrednog odgojno-obrazovnog rada s učenicima te obavljaju poslove koji proizlaze iz naravi i opsega odgojno-obrazovnog rada.

(3) Strukovni učitelji samostalno izvode vježbe i praktičnu nastavu.

(4) Suradnici u nastavi sudjeluju u izvođenju praktične nastave i vježbi pod neposrednim vodstvom nastavnika ili stručnog učitelja te obavljaju druge poslove koji proizlaze iz naravi i opsega odgojno-obrazovnog rada.

(5) Odgajatelji rade s obrazovnom skupinom u učeničkom domu te obavljaju druge poslove koji proizlaze iz naravi odgojno-obrazovnog rada.

(6) Stručni suradnici obavljaju neposredan odgojno-obrazovni rad s učenicima te stručno-razvojne i koordinacijske poslove.

a člankom 105. st.13. istog zakona propisano je da „... Poslove odgajatelja može obavljati osoba koja je završila diplomski sveučilišni studij odgovarajuće vrste i ima pedagoške kompetencije....“

Dakle, tuženici smatraju da iz svega navedenog jasno proizlazi da se ne radi o istim radnim mjestima (radno mjesto odgojitelj djece od navršenih 6 mjeseci života do polaska u osnovnu školu iz Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju i radno mjesto odgajatelj prema Zakonom o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi), da minimalni stručni uvjeti za zapošljavanje na ta radna mjesta nisu isti, te da bi jednostavnim preslikavanjem koeficijenata potpuno neopravdano došlo do izjednačavanja odgojitelja djece koji imaju visoku stručnu spremu sa odgojiteljima djece koji imaju višu stručnu spremu.

Osim toga, da je zakonodavac donošenjem Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Uredbom o nazivima radnih mjesta doista želio regulirati i plaće odgojitelja djece u predškolskim ustanovama (koje se ne financiraju iz državnog proračuna), tada bi to bilo izričito navedeno, a nije, štoviše, samo nategnutim tumačenjem pokušava se taj zakon kao povoljniji propis primijeniti u konkretnom slučaju, a koeficijent jednog radnog mjesta (odgajatelja u sustavu obrazovanja-osnovnoj i srednjoj školi) primijeniti na posve drugo radno mjesto (odgojitelja djece od navršenih šest mjeseci života do polaska u osnovnu školu).

U odnosu pak na nepravednost situacije koja je nastala zbog izjednačavanja koeficijenta radnih mjesta I. i II. vrste tuženi ističu i da je i u KOLEKTIVNOM UGOVORU za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ koji je potpisan 19.09.2024. godine ugovoreno je u čl. 45. kako slijedi: „... U slučaju izmjene propisa koji se odnose na plaće u sustavu predškolskog odgoja pogledu koeficijenata radnih mjesta I., odnosno II. vrste, kao i u slučaju novog pravnog tumačenja nadležnih tijela kojim će se na drugačiji način tumačiti navedena materija (razlika koeficijenta radnih mjesta I., odnosno II. vrste), ugovorne strane suglasne su da će se izvršiti korekcija koeficijenata radnih mjesta II. vrste u mjesecu koji slijedi odmah po donošenju navedenih propisa, odnosno pravnog tumačenja, a o čemu će ugovorne strane sklopiti aneks ovom ugovoru....“

Što se pak tiče pitanja primjene Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama kao povoljnijeg propisa tuženi smatraju da se taj zakon ne može smatrati povoljnijim propisom u smislu radnog prava, jer se pravilo o primjeni povoljnijeg prava odnosi samo na propise koji su pravno primjenjivi na isti radnopravni odnos, što ovdje nije slučaj budući da se taj zakon ne primjenjuje na Dječji vrtić kao poslodavca niti na odgojitelje zaposlene u dječjem vrtiću kao radnike, već isključivo na državne službenike i namještenike, a načelo primjene najpovoljnijeg prava ne omogućuje “uvođenje” u radni odnos propisa koji se na taj konkretni radni odnos uopće ne odnosi.

Drugim riječima, pravilo o povoljnijem pravu pretpostavlja:

-da oba propisa uređuju istu pravnu materiju (ovdje: plaću),

-da su oba propisa po zakonu primjenjiva na tog poslodavca i tog radnika,

-i tek tada se ispituje koji je povoljniji.

U ovom slučaju ta pretpostavka uopće nije ispunjena, jer se Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Uredba donesena na temelju njega ne primjenjuju na dječje vrtiće kao ustanove predškolskog odgoja, niti na njihove radnike već

isključivo na službenike i namještenike u državnoj službi i javnim službama. Stoga ti propisi ne stoje u odnosu konkurencije s Pravilnikom o radu i kolektivnim ugovorom tuženika, nego su izvan pravnog okvira ovog radnog odnosa.

Zato se taj zakon ne može pravno kvalificirati kao "povoljniji propis", jer je povoljniji može biti samo onaj propis koji se na taj odnos već primjenjuje —a ne onaj koji se pokušava proširiti tumačenjem mimo njegove zakonske sfere primjene.

Načelo primjene povoljnijeg prava odnosi se isključivo na konkurenciju primjenjivih izvora prava, a ne na propise koji se na konkretni radnopravni odnos uopće ne protežu, pa se Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama ne može uzeti kao povoljniji propis u ovom postupku.

Osim toga, da je sindikat (Republički sindikat radnika) smatrao da se Zakon o plaćama u državnoj i javnim službama automatski primjenjuje i na radnike vrtića, ne bi i nakon donošenja tog zakona nastavili kolektivno pregovarati o plaćama niti bi u rujnu 2024. sklapali novi kolektivni ugovor i naknadno mijenjali koeficijente, jer za to ne bi bilo potrebe da je visina plaće već bila izravno određena tim propisima. Temeljem svega navedenog, tuženi su predlagali da sud odbije tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti te da tužitelju naloži da im nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Odgovarajući na navode iz odgovora na tužbu, u podnesku od 29. 5. 2026. (list 128-130 spisa), tužitelj je naveo u opsežnim navodima odgovora na tužbu da tuženici citiraju odredbe Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 155/2023), Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (NN 22/2024, dalje: *Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama*), Pravilnika o radu II. tuženika i Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju (NN 10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023, dalje: *Zakon o predškolskom odgoju i obrazovanju*) izostavljajući pri tome više nego jasnu odredbu čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju koja predstavlja pravnu osnovu ovog tužbenog zahtjeva. Predmetnom odredbom, više nego jasno i precizno je određeno kako se na utvrđivanje i obračun plaća, naknada i drugih prihoda radnika dječjih vrtića, koji su u vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ili Republike Hrvatske, primjenjuju propisi kojima se uređuju plaće, naknade i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu, ako su ti propisi povoljniji za radnike. Dakle, neovisno o tome što u samim propisima na koje se tuženici pozivaju a kojima se uređuju plaće, naknade i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu nisu regulirana ta prava u odnosu na radnike dječjih vrtića ti propisi imaju se na njih primijeniti temeljem odredbe čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju. Tužitelj pri tome ponovno ističe kako je čl. 9. st. 3. Zakona o radu (NN 93/2014, 127/2017, 98/2019, 151/2022, 64/2023, dalje: *Zakon o radu*) propisano da ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako ovim ili drugim zakonom nije drukčije određeno. Pojednostavljeno radnici dječjih vrtića koji su u vlasništvu jedinica lokalne i područne samouprave sukladno predmetnoj zakonskoj odredbi zakona imaju pravo na plaću, naknade i druge prihode

kao što to imaju službenici i namještenici zaposleni u osnovnom školstvu, ukoliko su propisi kojima je to određeno za njih povoljnije. Propisi kojima je ovo određeno povoljniji su za radnike u dječjim vrtićima u vlasništvu jedinice lokalne i područne samouprave najranije od dana stupanja na snagu Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama. Upravo iz ovog razloga, dana 19. rujna 2024. godine sklopljen je novi Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“, KLASA: 601-02/24-01/4, između II. tuženika i Republičkog sindikata radnika, Zagreb, Palmotićeve 55, OIB: 28847071386, koji se u odnosu na radnike II. tuženika primjenjuje od dana 01. rujna 2024. godine a kojim je radnicima II. tuženog priznato pravo na plaću, naknade i druge prihode kao što to imaju službenici i namještenici zaposleni u osnovnom školstvu. Ovim kolektivnim ugovorim, tužitelju je utvrđen osnovni koeficijent u iznosu od 2,01, koji se primjenjuje na radno mjesto odgojitelja kao što je to propisano odredbom čl. 12. st. 5. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama. Međutim, tužitelj ima pravo na povećanje plaće, naknada i drugih prihoda od dana kada je do tih povećanja došlo u odnosu na službenike i namještenike zaposlene u osnovnom školstvu, odnosno od dana 01. ožujka 2024. godine kada je na snagu stupila Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama a radi čega je tužitelj i ustao s ovom tužbom. Tužitelj ističe kako su i neki drugi vrtići u vlasništvu jedinica lokalne uprave i samouprave neosnovano osporavali ova prava svojim zaposlenicima, međutim nakon što su radnici sudskim putem krenuli u ostvarivanje svojih prava, poslodavci i njihovi osnivači svjesni da su radnici u pravu, isplatili su razliku koja se potražuje i ovom tužbom i na taj način smanjili troškove vođenja ovih postupaka. U tim postupcima tužitelji su, nakon što je udovoljeno tužbenim zahtjevima identične činjenično pravne osnove, povukli tužbe, a tuženici su obvezani naknaditi i troškove parničnog postupka tužiteljima. Uz podnesak, tužitelj je dostavio: rješenje Općinskog suda u Bjelovaru Pr-9/25, rješenje Općinskog suda u Bjelovaru Pr-19/25, rješenje Općinskog suda u Bjelovaru Pr-15/25 i rješenje Općinskog suda u Bjelovaru Pr-8/25, kao i nepravomoćnu presudu Općinskog suda u Metkoviću posl. br. Pr-23/2024 od 12. veljače 2026. godine, obrazlažući da je sukladno odredbi čl. 51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, tuženoj jedinici lokalne samouprave kao osnivaču vrtića u kojem je tamo tužiteljica zaposlena, naloženo isplatiti razliku plaće (list 131-154 spisa).

4. U podnesku od 19. 8. 2026. (list 155-158 spisa), tuženi su naveli da pozivanje tužitelja na odredbe Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 155/2023) i na koeficijente utvrđene Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama (NN 22/2024) koja je stupila na snagu dana 26.02.2024. godine (dalje: Uredba) nije osnovano jer se taj zakon i uredba ne primjenjuju u konkretnom slučaju. Da se predmetni zakon odnosi i primjenjuje se isključivo na pravne osobe za čije se zaposlenike sredstva za plaće osiguravaju iz državnog proračuna, a što II. tuženik nije vidljivo je, osim iz samog teksta zakona, i iz brojnih odgovora Ministarstva na upite javnosti prilikom provođenja obveznog savjetovanja o Nacrtu prijedloga Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama. Pa tako Ministarstvo na konkretne prijedloge Tine Bebić i Ivane Eterović- Sorić da se jasnije definira na koga se taj zakon odnosi te na njezino izraženo

mišljenje da bi se isti svakako trebao odnositi i na vrtiće u kojima je osnivač jedinica lokalne i područne samouprave, navodi: „...*Nije prihvaćen. Člankom 3. stavkom 2. predloženog Zakona propisuju se javne službe u smislu ovoga Zakona. Zajedničko je svim navedenim pravnim osobama da se plaće njihovih zaposlenika financiraju iz državnog proračuna. Pravne osobe za čije se zaposlenike sredstva za plaće osiguravaju u proračunima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave nisu javne službe niti u smislu ovoga Zakona, a niti su i do sada bile u smislu važećeg Zakona o plaćama u javnim službama.*“ Na prijedlog Sindikata radnika u predškolskom odgoju i obrazovanju koji, među ostalim navodi da je potrebna točna definicija tko su sve službenici i namještenici jer smatra da „...*Točna definicija tko su sve službenici i namještenici u javnim službama nužan je korak za zaposlene u ustanovama ranog i predškolskog odgoja i obrazovanja. U članku 1. stavka 3. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju jasno stoji da su dječji vrtići javne ustanove koje djelatnost predškolskog odgoja i obrazovanja obavljaju kao javnu službu što znači da su zaposleni u dječjim vrtićima javni službenici. Osim što već više od 20 godina, točnije 26 godina nisu usklađene visine plaća prema članku 51.st.1 Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju koji ih jasno propisuje i Osnivači vrtića su ga dužni poštivati na cjelokupnom teritoriju RH to i dalje nije tako jer ste stalno dovodi u pitanje što zaposlenima u dječjim vrtićima pripada, a što ne...*“, Ministarstvo odgovara: „...*U članku 2. stavku 1. NPZ-a propisano je da se odredbe Zakona primjenjuju na službenike i namještenike u državnoj službi i javnim službama, a u članku 3. su utvrđene definicije državnih tijela i javnih službi u kojima su te osobe zaposlene. Člankom 3. stavkom 2. predloženog Zakona propisuju se javne službe u smislu ovoga Zakona. Zajedničko je svim navedenim pravnim osobama da se plaće njihovih zaposlenika financiraju iz državnog proračuna. Pravne osobe za čije se zaposlenike sredstva za plaće osiguravaju u proračunima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave nisu javne službe niti u smislu ovoga Zakona, a niti su i do sada bile u smislu važećeg Zakona o plaćama u javnim službama....*“

Identičan odgovor Ministarstvo je dalo i na upit udruge SIDRO koja okuplja odgojitelje u predškolskom odgoju, a koji se prilaže.

Također Ministarstvo u jednom od odgovora koji se prilaže navodi: „...*ako se radi o ustanovama čiji su osnivači jedinice lokalne i područne samouprave u kojima se sredstva za plaće osiguravaju u lokalnim proračunima, tada one nisu obuhvaćene ovim Zakonom...*“

Dakle, intencija zakonodavca da se Zakonom o plaćama u državnoj službi i javnom službama ne obuhvate ustanove predškolskog odgoja i obrazovanja je više nego jasna. Iz provedenog savjetovanja prije donošenja Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama je vidljivo i da je na upit tko će provesti vrednovanje radnih mjesta i na temelju toga utvrditi koeficijente za obračun plaće tog radno mjesta, Ministarstvo pojasnilo složen i detaljan proces kojim će se to učiniti, uz savjetovanje sa različitim relevantnim tijelima i sindikatima. Međutim, tužitelj ovom tužbom nastoji cijelu tu proceduru zaobići i traži od suda da on u okviru ovog postupka utvrdi da se radi o istim radnim mjestima kojima pripadaju isti koeficijenti, za što sud nije ni niti nadležan. Osim toga, formule za izračun plaće radnika vrtića na temelju ugovora o radu, pravilnika o radu i kolektivnih ugovora nabrojanih u Ad.1 ovog odgovora na tužbu, te formule za izračun plaće prema Zakonu o plaćama u državnoj službi i javnim službama nisu iste, jer prema jednoj dodatak za staž ulazi u osnovicu za obračun ostalih dodataka, dok se

prema drugoj dodatak za staž obračunava odvojeno te ne povećava osnovicu za obračun ostalih dodataka. Tužitelj neosnovano navodi da bi pri izračunu plaće u spornom periodu trebalo primijeniti „...osnovicu na koju upućuje Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama u iznosu od 947,18 EUR...“, a što nije točno niti zakonito, a niti moguće. Naime, osnovica za obračun plaće, prema čl. 13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama utvrđuje se kolektivnim ugovorom. Tek ako se kolektivnim ugovorom ne ugovori visina osnovice do donošenja državnog proračuna Republike Hrvatske za iduću godinu, utvrdit će je odlukom Vlada Republike Hrvatske. Iz te odredbe proizlazi da je zakonodavac odredio da se o osnovici pregovara i odlučuje za iduću godinu, odnosno da se njezina visina treba utvrditi prije donošenja državnog proračuna za tu, iduću godinu.

Osnovica je od donošenja zakona regulirana dvjema odlukama Vlade i to prvom objavljenom u Narodnim novinama NN 155/2024 u kojoj se navodi da se njome određuje osnovica za 2025. godinu, za obračun plaće za zaposlenike u javnim službama na koje se primjenjuje Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama (»Narodne novine«, broj 155/23.) te Temeljni kolektivni ugovor za zaposlenike u javnim službama (»Narodne novine«, broj 29/24.) te je određeno da će ona iznositi:

1. od 1. siječnja 2025. do 31. siječnja 2025. godine 947,18 eura bruto i primjenjuje se počevši s plaćom za mjesec siječanj, koja se isplaćuje u mjesecu veljači
2. od 1. veljače 2025. do 31. kolovoza 2025. godine 975,60 eura bruto i primjenjuje se počevši s plaćom za mjesec veljaču, koja se isplaćuje u mjesecu ožujku
3. od 1. rujna 2025. godine pa nadalje 1.004,87 eura bruto i primjenjuje se počevši s plaćom za mjesec rujan, koja se isplaćuje u mjesecu listopadu.

Osnovica za 2026. godinu određena je odlukom Vlade objavljenom u NN 11/2026, koja je predviđjela daljnji rast osnovica.

Međutim, da se osnovica koja jer rezultat kolektivnog pregovaranja ne može primijeniti na radnike II. tuženika vidljivo je iz pravnog shvaćanja Vrhovnog suda RH od 18.05.2009. godine, poslovni broj Jpzg 32/08-3 prema kojem se propisima u smislu čl. 51.st.1. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju ne mogu smatrati kolektivni ugovori, dakle, niti Temeljni kolektivni ugovor za službenike i namještenike u javnim službama niti Kolektivni ugovor za materijalna prava službenika i namještenika u osnovnim školama. Drugim riječima, a ako se na zaposlenike kod I. tuženika ne primjenjuju kolektivni ugovori koji se odnose na javne službenike i namještenike, onda se ne može primijeniti niti osnovica koju je utvrdila Vlada RH i odredila da se izričito primjenjuje za obračun plaće za zaposlenike u javnim službama na koje se primjenjuje Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama i Temeljni kolektivni ugovor za zaposlenike u javnim službama i to tek za 2025. godinu a ne retrogradno. Kako za ranije razdoblje uopće ne postoji odluka Vlade RH to se postavlja pitanje na koji način je tužitelj uopće utvrdio osnovicu, odnosno da li smatra da mu pripada osnovica određena Temeljnim kolektivnim ugovorom za službenike i namještenike u javnim službama, što bi pak bilo protivno stavu Vrhovnog suda RH.

Štoviše, svaka iduća promjena osnovice trebala bi, prema toj, pogrešnoj logici tužitelja, imati utjecaj na visinu plaće radnika II. tuženika.

Nadalje, da je sindikat (Republički sindikat radnika) smatrao da se Zakon o plaćama u državnoj i javnim službama automatski primjenjuje i na radnike vrtića, ne bi i nakon donošenja tog zakona nastavili kolektivno pregovarati o plaćama niti bi u rujnu 2024.

sklapali novi kolektivni ugovor i naknadno mijenjali koeficijente, jer za to ne bi bilo potrebe da je visina plaće već bila izravno određena tim propisima.

Takvo određivanje bilo pri protivno i pravu jedinica lokalne samouprave na slobodno upravljanje svojim prihodima koje je propisano čl. 9.st.1. Europske povelje o lokalnoj samoupravi, čl.131. Ustava RH i čl. 18. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj samoupravi), kao i pravu na slobodno kolektivno pregovaranje.

U odnosu na financijski izračun koji tužitelj prilaže tužbi tuženici ističu da ne prigovaraju ispravnosti provedenih računskih operacija, međutim, osnova i visina potraživanja je sporna jer su prilikom izračuna uzete pogrešne sastavnice (pogrešna osnovica i pogrešni koeficijenti) te je sam izračun pogrešan i zato ga se osporava.

Naime, na temelju ugovora, o radu, pravilnika o radu i kolektivnih ugovora nabrojenih u Ad.1 ovog odgovora na tužbu plaća radnika vrtića obračunava se prema slijedećoj formuli (dalje: Formula 1) :

osnovna bruto plaća = (koeficijent × osnovica) × (1 + 0,005 × broj godina staža).

Nakon toga se dodaci za noćni rad, prekovremeni rad, rad subotom, nedjeljom i blagdanom obračunavaju na tako utvrđenu osnovnu bruto plaću,

dok se prema Zakonu o plaćama u državnoj službi i javnim službama, osnovna plaća utvrđuje prema formuli (dalje: Formula 2):

Osnovna plaća = koeficijent × osnovica

Dodatak za staž = osnovna plaća × (0,005 × broj godina staža)

Ostali dodaci obračunavaju se na osnovnu plaću, dok se dodatak za staž iskazuje zasebno.

Dakle, nije isto da li dodatak za staž ulazi u osnovicu za obračun ostalih dodataka ili se dodatak za staž obračunava odvojeno te ne povećava osnovicu za obračun ostalih dodataka.

U izračunu se navodi da je prikazan projicirani prikaz isplate plaće koju bi tužitelj primao da je isplatitelj koristio osnovicu u iznosu od 947,18 EUR-a i osnovni koeficijent od 2,01, iz čega proizlazi da je tužitelj koristio Formulu 1, a osnovicu i osnovni koeficijent iz Uredbe, dakle, iz svakog izvora prava je uzeo što mu odgovara, a nije obrazložio niti na koji način je utvrđen obračunski koeficijent. Temeljem svega navedenog, tuženi su predlagali da sud odbije tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti te da tužitelju naloži da im nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

5. Na ročištu 31. 8. 2026., z. punomoćnika tužitelja izjavila je da ostaje kod tužbe, postavljenog tužbenog zahtjeva, svih navoda i dokaznih prijedloga, a glede navoda iz podneska od 19. 8. 2026. protivila se navodima tuženika, navodeći da se u konkretnom slučaju na obračun plaće tužiteljice primjenjuju Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama te Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima o rasporedu i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, da je neosnovano pozivanje tuženika na mišljenja ministarstva dana u postupku javnog savjetovanja, a iz razloga što sadržaj istih ne uzima u obzir čl.51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, da sud odlučuje na temelju zakona i podzakonskih propisa, a ne na temelju mišljenja i odgovora ministarstva, navela je da je intencija zakonodavca uistinu bila isključiti radnike dječjih vrtića iz primjene odredbi Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama, navedeno bi bilo propisano, da su radi navedenog, dostavljeni odgovori i mišljenja ministarstva irelevantni za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, u odnosu na određivanje osnovice i primjenu čl. 13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim

službama, istaknula je kako je propisano da se osnovica za obračun plaće utvrđuje kolektivnim ugovorom, a ako se kolektivnim ugovorom ne ugovori visina osnovice do donošenja državnog proračuna za iduću godinu utvrdit će je odlukom Vlada RH, a s obzirom da takva odluka Vlade za utučeno razdoblje nije donesena, primjenjivala se osnovica iz Temelnog kolektivnog ugovora za zaposlenike u javnim službama u iznosu od 947,18 eura, da tuženi pogrešno tumače pravno shvaćanje Vrhovnog suda poslovni broj: Jpzg-32/08 s obzirom da isto ne isključuje primjenu kolektivnih ugovora kao jednog od propisa na koje se odnosi čl.51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, da navedeno pravno shvaćanje ograničava primjenu kolektivnih ugovora na radnike dječjih vrtića i ukoliko isti nisu pristupili istima, međutim, da tužiteljica nikada nije niti tvrdila da se na nju primjenjuju odredbe Temelnog kolektivnog ugovora, već na primjenu istog u pogledu osnovice upućuje čl.13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama pa da slijedom navedenog, osnovica za obračun plaće tužiteljice određena je čl.13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama koji se na nju primjenjuje.

6. Punomoćnica tuženih izjavila je da ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda, kao i navoda iz podneska od 19. 08. 2026., istaknula je da je iz samog teksta Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama te prateće Uredbe potpuno je jasno da djelatnici vrtića nisu bili niti uključeni jer da jesu to bi bilo izrijekom navedeno, vezano za osnovicu, istaknula je da je u samoj odluci Vlade kojom je regulirana njezina visina jasno navedeno da se ona primjenjuje samo na radnike na koje se primjenjuje spomenuti Zakon, ali i Temeljni kolektivni ugovor za zaposlenike u javnim službama, da radnici 2. tuženika nisu radnici na koje se može primijeniti ta osnovica, a obzirom se na njih ne primjenju spomenuti Zakon i nesporno je među strankama da se na njih niti ne primjenjuje Temeljni kolektivni ugovor. Što se tiče presude Općinskog suda u Metkoviću, tuženici su istaknuli kako ista nije relevantna niti pravno obvezujuća, nije pravomoćna, niti je primijenjiva na ovaj spor, obzirom da navedena presuda nema nikakvog obrazloženja zašto je i temeljem kojih propisa tužbeni zahtjev usvojen, isto tako da se tamo tuženik nije upuštao u pravnu problematiku postavljenog zahtjeva, već se samo koncentrirao na prigovor promašene pasivne legitimacije, slijedom čega navedena presuda ne može biti od utjecaja na presuđenje u ovom sporu. Tuženici su ostali kod svojih dokaznih prijedloga, osobito onih za saslušanje predloženih svjedoka Miroslava Markovića i Danijele Vusić na okolnost kolektivnog pregovaranja.

7. U dokaznom postupku, sud je izvršio uvid u izračun razlike plaće (list 5-8 spisa), platne liste tužiteljice za ožujak, travanj, svibanj, lipanj, srpanj i kolovoz 2024. (list 9-16 spisa), Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 4. 4. 2022. (list 17-19 spisa), izvadak iz sudskog registra za II. tuženika (list 20-21 spisa), Pravilnik o izmjeni Pravilnika o radu od 24.07.2024. (list 37 spisa), II. Aneks od 22. prosinca 2022. (list 38-39 spisa), Aneks od 1. listopada 2021. (list 40 spisa), Pravilnik o radu II. tuženika od 15.02.2022. (list 41-70 spisa), Pravilnik o izmjenama Pravilnika o radu od 22.02.2024. (list 71-72 spisa), Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić Varaždin, Klasa: 601-02/19-01/9 od dana 21.12.2020. (list 74-90 spisa), Pravilnik o izmjeni Pravilnika o radu od 26.09.2024. (list 91-93 spisa), Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ Klasa: 601-02/24-01/4 od 19. rujna 2024. (list 94-121 spisa), III. Aneks od 24. siječnja 2024. (list 123-124 spisa) i Pravilnik o

izmjenama i dopunama Pravilnika o radu od 25.01.2024. (list 125-127 spisa). Personalni dokazi, predloženi po tuženima, nisu provedeni jer su svjedoci Miroslav Marković i Danijela Vusić predloženi na okolnost kolektivnog pregovaranja, što nije od utjecaja na donošenje odluke u ovom predmetu.

8. Nesporno je da je tužitelj zaposlen u Dječjem vrtiću Varaždin, ovdje II. tuženiku, čiji je osnivač Grad Varaždin, ovdje I. tuženik, na radnom mjestu odgojitelja, temeljem Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljenim između tužitelja i poslodavca 4. 4. 2022. (list 17-19 spisa).

9. Nesporno je da je poslodavac tužitelju obračunavao i isplaćivao plaću do rujna 2024. temeljem Kolektivnog ugovora za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ KLASA: 601-02/19-01/9 od dana 21. prosinca 2020. godine i pripadajućih aneksa.

10. Nesporno je da je 19. rujna 2024. sklopljen novi Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“, KLASA: 601-02/24-01/4, između tuženika i Republičkog sindikata radnika, koji se u odnosu na radnike II. tuženika primjenjuje od 1. rujna 2024.

11. Nesporno je da je Grad Varaždin, ovdje I. tuženik, kao osnivač ustanove Dječji vrtić Varaždin, ovdje II. tuženika pa temeljem odredbe čl.59. st.2. Zakona o ustanovama (NN 76/1993, 29/1997, 47/1999, 35/2008, 127/2019, 151/2022) solidarno i neograničeno odgovara za njene obaveze.

12. Sporno je pripada li tužitelju razlika plaće u razdoblju od 1. siječnja 2024. do 1. rujna 2024., kada se počeo primjenjivati novi Kolektivni ugovor za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“, KLASA: 601-02/24-01/4, između tuženika i Republičkog sindikata radnika, odnosno je li u tom razdoblju tužitelju trebala biti plaća isplaćena temeljem Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama („Narodne novine“ br. 22/24, dalje: Uredba) donijete temeljem Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (NN 155/2023), koji je stupio na snagu 1. siječnja 2024., kao povoljnijeg propisa.

13. Tužitelj se pozivao na odredbu čl.51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju (Narodne novine broj:10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023).

14. Prema odredbi čl.51. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju (Narodne novine broj:10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023, 145/2024, 146/2025 i 22/2026), na utvrđivanje i obračun plaća, naknada i drugih prihoda radnika dječjih vrtića, koji su u vlasništvu jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave ili Republike Hrvatske, primjenjuju se propisi kojima se uređuju plaće, naknade i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu, ako su ti propisi povoljniji za radnike; u ime radnika u dječjim vrtićima sindikat kolektivno pregovara i potpisuje kolektivni ugovor s osnivačem ustanove, odnosno s financijerom.

15. Prije svega, točno je da se na plaće zaposlenih u dječjem vrtiću ne primjenjuju odredbe Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama (Narodne novine, broj 155/23) i da se plaće zaposlenih u dječjim vrtićima ne uređuju Uredbom o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama („Narodne novine“ br. 22/24, dalje: Uredba).

16. Osnovano tuženi navode da ovdje II. tuženik nije niti jedna od javnih službi definiranih Zakonom o plaćama u državnoj službi i javnim službama jer nije ni osnovnoškolska niti srednjoškolska ustanova, a niti je II. tuženik u kategoriji ostalih pravnih osoba iz sustava obrazovanja kojem bi sredstva za plaće bila osigurana u državnom proračunu jer sredstva za plaće II. tuženika osigurava I. tuženik iz gradskog proračuna.

17. Naime, odredbom čl.2. st.1. tog Zakona, kao javne službe (među ostalim), definirane su osnovnoškolske i srednjoškolske ustanove čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave kojima se sredstva za plaće osiguravaju u državnom proračunu sukladno posebnom propisu kojim se uređuje odgoj i obrazovanje.

18. Dakle, II. tuženik nije pravna osoba iz sustava obrazovanja kojem bi sredstva za plaće bila osigurana u državnom proračunu.

19. Međutim, to što II. tuženik nije pravna osoba kojoj bi sredstva za plaće bila osigurana u državnom proračunu, već su sredstva osigurana iz proračuna jedinice lokalne samouprave (ovdje I. tuženika), ne smije negativno utjecati na plaću tužitelja.

20. Naime, prema odredbi čl.1. st.1. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju (Narodne novine broj: 10/1997, 107/2007, 94/2013, 98/2019, 57/2022, 101/2023, 145/2023, 145/2024, 146/2025 i 22/2026) tim Zakonom uređuje se predškolski odgoj i obrazovanje te skrb o djeci predškolske dobi kao dio sustava odgoja i obrazovanja te skrbi o djeci. Prema stavku 3. istog članka, dječji vrtići su javne ustanove koje djelatnost predškolskog odgoja obavljaju kao javnu službu.

21. Dakle, tužitelj je radnik u sustavu odgoja i obrazovanja te skrbi o djeci, a radno mjesto odgojitelja, prema mišljenju suda, iznimno je odgovorno obzirom na dobnu skupinu djece i za svoj rad tužitelj treba biti adekvatno plaćen, a što tužitelj u utuženom razdoblju nije bio.

22. Plaća tužitelja u utuženom razdoblju temeljena je na Pravilniku o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu Dječjeg vrtića "Varaždin" od 25. siječnja 2024., kojim je ovdje II. tuženik za položaj i radno mjesto I. vrste (VSS) za radno mjesto odgojitelja utvrdio koeficijent 1,40, a za položaj i radno mjesto II. vrste (VŠS) za radno mjesto odgojitelja utvrdio je koeficijent od 1,31.

23. Istodobno je u utuženom razdoblju odredbom članka 12. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama („Narodne novine“ br. 22/24), kojom su određena posebna radna mjesta u sustavu

obrazovanja, pod 12.5.20. za radno mjesto odgajatelj određen koeficijent od 2,01 (platni razred 8.).

24. Navedenim propisom uređena je plaća, naknada i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu.

25. Dječji vrtići su javne ustanove koje djelatnost predškolskog odgoja obavljaju kao javnu službu i to što se plaće radnika dječjih vrtića financiraju iz proračuna jedinice lokalne samouprave ne smije biti razlog da se na obračun plaća radnika u dječjim vrtićima ne primijeni čl.12. Uredbe o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama („Narodne novine“ br. 22/24), kojim je određen koeficijent od 2,01, to više jer je upravo taj koeficijent za radno mjesto I. i II. vrste-odgojitelj utvrđen čl.45. Kolektivnog ugovora za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“, KLASA: 601-02/24-01/4, između tuženika i Republičkog sindikata radnika od 19. rujna 2024., a koji se u odnosu na radnike II. tuženika primjenjuje od 01. rujna 2024. Konačno, upravo je koeficijent od 2,01 za položaj i radno mjesto I. vrste (VSS) i položaj i radno mjesto II. vrste (VŠS) za radno mjesto odgojitelja zaposlenog kod II. tuženika utvrđen čl.1. Pravilnika o izmjeni Pravilnika o radu od 26.09.2024. godine.

26. Što se tiče osnovice u iznosu od 947,18 eura, valja reći da je Pravilnikom o izmjeni Pravilnika o radu od 24.07.2024. II. tuženika (list 37 spisa), utvrđena osnovica za obračun plaće u iznosu od 947,18 eura bruto, počevši od isplate plaće za mjesec srpanj 2024. Navedena osnovica obračunata je u obračunu plaće za mjesec srpanj i kolovoz 2024. pa ostaje sporna osnovica u tom iznosu za ožujak, travanj, svibanj i lipanj 2024.

27. Točno je, a na što ukazuju tuženi, da se osnovica za obračun plaće prema čl.13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama utvrđuje kolektivnim ugovorom, kao i da ako se kolektivnim ugovorom ne ugovori visina osnovice do donošenja državnog proračuna Republike Hrvatske za iduću godinu, utvrdit će je odlukom Vlada Republike Hrvatske. Prema čl.13. st.3. navedenog Zakona, u slučaju kada Vlada Republike Hrvatske odlukom utvrđuje osnovicu za obračun plaće, osnovica ne može biti niža od iznosa zadnje ugovorene osnovice.

28. Prema čl.53. Temeljenog kolektivnog ugovora za zaposlenike u javnim službama od 1. ožujka 2024. (Narodne novine broj: 29/2024), osnovica za obračun plaće utvrđuje se kolektivnim ugovorom u bruto iznosu; osnovica za izračun plaće u 2024. godini iznosi 947,18 eura bruto te je određeno da je ta osnovica ugovorena počevši s plaćom za mjesec listopad 2023., koja se počela isplaćivati u mjesecu studenome 2023. godine. Također je određeno da će o visini osnovice za izračun plaće ugovorne strane svake godine započeti pregovore prije donošenja Državnog proračuna Republike Hrvatske za sljedeću godinu i u slučaju dogovora, osnovicu će ugovoriti Dodatkom tom ugovoru; ako se kolektivnim ugovorom ne ugovori visina osnovice do donošenja državnog proračuna Republike Hrvatske za iduću godinu, utvrdit će je odlukom Vlada RH; u tom slučaju, osnovica za obračun plaće ne može biti niža od iznosa zadnje ugovorene osnovice.

29. Tuženi su se pozivali na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Jpzg 32/2008-3 od 18. 5. 2009., prema kojem se prilikom utvrđivanja visine plaće odgajateljima zaposlenim u dječjim vrtićima u vlasništvu jedinica lokalne uprave i samouprave ne primjenjuju odredbe Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama (Narodne novine broj: 3/02) i odredbe Kolektivnog ugovora za plaće i materijalna prava službenika i namještenika u osnovnom školstvu, visokom obrazovanju i znanosti (Narodne novine broj: 183/03), ako dječji vrtići nisu pristupili tim kolektivnim ugovorima, ili ako na njih nije proširena primjena istih kolektivnih ugovora.

30. U obrazloženju odluke navedeno je da se kolektivni ugovori, dakle, niti Temeljni kolektivni ugovor za službenike i namještenike u javnim službama (Narodne novine broj: 3/02) i odredbe Kolektivnog ugovora za plaće i materijalna prava službenika i namještenika u osnovnom školstvu, visokom obrazovanju i znanosti (Narodne novine broj: 183/03), ne mogu smatrati propisima u smislu čl. 51. st.1. Zakona o predškolskom odgoju i naobrazbi (Narodne novine broj: 10/97) te da se navedeni kolektivni ugovori ne bi mogli primijeniti prilikom utvrđivanja visine plaće odgajatelja zaposlenih u dječjim vrtićima u vlasništvu jedinica lokalne uprave i samouprave, ako dječji vrtići nisu pristupili tim kolektivnim ugovorima u smislu čl.199. st.2. Zakona o radu ili ako na njih nije proširena primjena istih kolektivnih ugovora u smislu odredbe čl.211. st.1. (tada važećeg) Zakona o radu te ako se navedeni kolektivni ugovori ne primjenjuju pri utvrđivanju plaća odgojitelja određenog dječjeg vrtića na utvrđivanje njihovih plaća primjenjuje se Kolektivni ugovor sklopljen u smislu odredbe čl.51. st.2. Zakona o predškolskom odgoju i naobrazbi. Ako se navedeni kolektivni ugovori ne primjenjuju pri utvrđivanju plaća odgojitelja određenog dječjeg vrtića na utvrđivanje njihovih plaća primjenjuje se Kolektivni ugovor sklopljen u smislu odredbe čl.51. st.2. navedenog Zakona o predškolskom odgoju i naobrazbi.

31. Nesporno je da dječji vrtić, konkretno II. tuženik, nije pristupio Temeljenom kolektivnom ugovoru za zaposlenike u javnim službama od 1. ožujka 2024. (Narodne novine broj: 29/2024), niti je primjena navedenog Kolektivnog ugovora proširena u smislu čl.203. Zakona o radu (Narodne novine broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23).

32. Osnovica za obračun plaće radnika predškolske ustanove u iznosu od 947,18 eura, određena je čl. 46. Kolektivnog ugovora za radnike u predškolskoj ustanovi Dječji vrtić „Varaždin“ Klasa: 601-02/24-01/4 od 19. rujna 2024. - objavljenim u Službenom vjesniku Grada Varaždina broj 6/2024.

33. Međutim, u obrazloženju odluke VSRH Jpzg 32/2008-3 od 18. 05. 2009. navedeno je da je to pravno shvaćanje obvezno za sudove u svim postupcima na koje se to pravno shvaćanje odnosi, a u kojima do dana njegovog donošenja nije donesena pravomoćna odluka.

34. Stoga sud smatra da tužitelju u utuženom razdoblju pripada i osnovica u iznosu od 947,18 eura, temeljena na čl.13. Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama.

35. Valja reći da su tuženi ukazivali na savjetovanje prije donošenja Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama, ukazujući da je intencija zakonodavca da se tim Zakonom ne obuhvate ustanove predškolskog odgoja i obrazovanja više nego jasna.

36. No, neprihvatanje prijedloga Sindikata radnika u predškolskom odgoju i obrazovanju u postupku savjetovanja o Nacrtu prijedloga Zakona o plaćama u državnoj službi i javnim službama u bitnome je bazirano na činjenici da se plaće zaposlenika u državnoj i javnim službama financiraju iz državnog proračuna, dok se za radnike u predškolskim ustanovama (vrtićima), osiguravaju u proračunima jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave.

37. Međutim, a kao što je to i naprijed navedeno, to što II. tuženik nije pravna osoba kojoj bi sredstva za plaće bila osigurana u državnom proračunu, već su sredstva osigurana iz proračuna jedinice lokalne samouprave (ovdje I. tuženika), ne smije negativno utjecati na plaću tužitelja.

38. Dakle, sud smatra da je Zakon o plaćama u državnoj službi i javnim službama, kao i Uredba o nazivima radnih mjesta, uvjetima za raspored i koeficijentima za obračun plaće u javnim službama, kao propisi kojima su uređene plaće, naknade i drugi prihodi javnih službenika i namještenika zaposlenih u osnovnom školstvu, u smislu odredbe čl.51. st.1. Zakona o predškolskom odgoju i obrazovanju, propisi povoljniji za obračun plaće tužitelja u spornom razdoblju.

39. Navedeno je u skladu i sa odredbom čl.9. st.3. Zakona o radu (Narodne novine broj: 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23 i 64/23), prema kojoj ako je neko pravo iz radnog odnosa različito uređeno ugovorom o radu, pravilnikom o radu, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca, kolektivnim ugovorom ili zakonom, primjenjuje se za radnika najpovoljnije pravo, ako tim ili drugim zakonom nije drukčije određeno.

40. Glede visine utuženog potraživanja, valja reći da tuženici nisu prigovarali matematičkom izračunu. Obzirom da je utvrđena osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, sud je prihvatio izračun koji je tužitelj priložio uz tužbu, izrađen po ovlaštenom revizoru, ovlaštenom poreznom savjetniku i ovlaštenom procjenitelju društava Ninu Luciću (list 5-8 spisa).

41. Slijedom navedenog, prihvaćen je tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan.

42. Valja dodati da je tužitelj priložio rješenja Općinskog suda u Bjelovaru poslovni broj: Pr-9/25, poslovni broj: Pr-19/25, poslovni broj: Pr-15/25 i poslovni broj: Pr-8/25. Navedene odluke nisu od utjecaja na donošenje meritorne odluke u konkretnom predmetu jer se radi o procesnim odlukama donijetim nakon dispozicije stranaka u tim predmetima i tim odlukama nije pravomoćno meritorno odlučeno o glavnom tužbenom zahtjevu tamo tužitelja, za koje ovdje tužiteljica navodi da su temelji na identičnoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. Također je tužitelj priložio nepravomoćnu presudu Općinskog suda u Metkoviću poslovni broj: Pr-23/2024-29 od 12. veljače 2026., a koja također nije od utjecaja na odluku u ovom sporu jer je u navedenom predmetu sud

donio odluku odlučivši o osnovanosti prigovora promašene pasivne legitimacije, a nije raspravljao o činjeničnim navodima tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva.

43. Odluku o troškovima ovog postupka, sud je donio temeljem čl.154. st.1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25-dalje:ZPP-a), primjenom važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23 i 107/25-dalje:Tarifa).

44. Sud je, kao trošak koji je bio potreban za vođenje ovog postupka u smislu čl.155. ZPP-a, tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr.7.1. Tarife, trošak sastava obrazloženog podneska od 29. 05. 2026. u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr. 8.1. Tarife i trošak zastupanja na ročištu 31. 8. 2026. u iznosu od 250,00 eura, prema Tbr. 9.1. Tarife, u koje iznose je uračunat PDV 25% prema Tbr. 46. Tarife, a što čini ukupni trošak tužitelja u iznosu od 750,00 eura, koji je primjenom čl.151. st.3. ZPP-a, uz zatezne kamate od donošenja presude do isplate, tužitelju dosuđen i platež naložen solidarno tuženicima.

Ivanec, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Nataša Sever

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Josip Pažin, odvjetnik iz OD Olujić, Pezić & partneri d.o.o. iz Zagreba
2. Željka Brlečić, odvjetnica u OD Brlečić & Partneri iz Varaždina

Broj zapisa: **9-3088d-ef2db**

Kontrolni broj: **0b618-5b0cc-f94d7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.